

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE

právní sídlo: Husova 5, Praha 1

osobně:

obálka:

OSOBNĚ

Došlo dne: 12 -04- 2013

(3)

Městský soud v Praze

Hybernská 18

111 21 Praha 1

..... krát příloh
kolky podpis

10A 42 12/4/2013

V Praze dne 12. dubna 2013

Žalobce:

SOLUS, zájmové sdružení právnických osob

se sídlem Antala Staška 510/38, Praha 4 - Krč, PSČ: 140 00,
IČ: 693 46 925.

právně zastoupen **Mgr. Marií Janšovou**, advokátkou v advokátní
kanceláři Glatzová & Co., s.r.o., se sídlem Husova 5, Praha 1,
PSČ: 110 00, ev. č. ČAK:

M. Janšová

Žalovaný:

Úřad pro ochranu osobních údajů

se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, PSČ: 170 00.

**Žaloba proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů,
čj. INSP2-4684/12-38, ze dne 12. února 2013**

DVOJMO

Soudní poplatek bude zaplacen bezhotovostním převodem na základě výzvy soudu.

Přílohy:

- plná moc pro Mgr. Marii Janšovou
- substituční plná moc pro Mgr. Gabrielu Práškovou;
- osvědčení právního zástupce žalobce o registraci plátcem daně z přidané hodnoty
- seznam členů žalobce
- výňatek ze zápisu z jednání Rady žalobce o rozhodnutí o podání správní žaloby podepsané tajemníkem žalobce
- úředně ověřená kopie rozhodnutí předsedy žalovaného
- vyjádření a email bývalého ředitele odboru kontroly žalovaného, JUDr. Jiřího Maštalky, ze dne 28. června 2005
- email [REDACTED] ze dne 5.8.2008 adresovaný Mgr. Josefu Prokešovi a RNDr. Kamile Bendové
- vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 13.3.2013 k zákonu č. 145/2010 Sb. (veřejně dostupné)
- úředně ověřená kopie stanoviska odboru bezpečnostní politiky MVČR k § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů ze dne 19. března 2013
- stanovisko OECD o ekonomických důsledcích sdílení údajů o spotřebitelských úvěrech, říjen 2010 (veřejně dostupné) – překlad relevantních částí bude dodán na výzvu soudu
- stanovisko Světové banky – Doing Business 2012 (veřejně dostupné) - překlad relevantních částí bude dodán na výzvu soudu
- sdělení žalovaného sp. zn. LEG-6246/09-13/ZVA
- vyjádření pracovní skupiny WP29 č. 02312/09/EN WP164 - překlad relevantních částí bude dodán na výzvu soudu
- vyjádření pracovní skupiny WP29 č. 11118/02/EN WP65 - překlad relevantních částí bude dodán na výzvu soudu
- článek bývalého ředitele odboru kontroly žalovaného JUDr. Jiřího Maštalky, Zpracování osobních údajů z pohledu práv správce
- úředně ověřená kopie kontrolního protokolu ze dne 15. srpna 2005, sp.zn. CJ05710/05UOOU
- zápis z jednání na ÚOOÚ ze dne 23. ledna 2002 a email JUDr. Aleny Kučerové, o souhlasu se zněním zápisu, adresovaný žalobci
- úředně ověřená kopie vyjádření Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 13. března 2013
- úředně ověřená kopie sdělení České národní banky ze dne 14. března 2013
- úředně ověřená kopie vyjádření Národního bezpečnostního úřadu ze dne 15.3.2013, č.j. 1601/2013-NBÚ/02

I. Napadené rozhodnutí

Žalobce je zájmovým sdružením právnických osob, které bylo vytvořeno zejména za účelem spolupráce, vzájemné pomoci a ochrany společných zájmů členů žalobce. Hlavním předmětem činnosti žalobce je organizace a správa databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitelů, podnikatelů a právnických osob. Mezi členy žalobce patří významné nebankovní finanční instituce, banky, poskytovatelé telekomunikačních služeb, dodavatelé energií a další významné společnosti působící na území České republiky, například Komerční banka, a.s., UniCredit Bank Czech Republic, a.s., Raiffeisenbank a.s., Credium, a.s., CETELEM ČR, a.s. a Home Credit a.s.

V období od 7. června 2012 do 24. srpna 2012 byla u žalobce prováděna kontrola ze strany žalovaného se zaměřením na dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OchOsÚ“), při zpracování osobních údajů pana [REDAKCE] a pana [REDAKCE] v negativním registru fyzických osob vedeném žalobcem.

Výše uvedená kontrola byla ukončena kontrolním protokolem zn. INSP2-4684/12-33 ze dne 30. října 2012 (dále jen „Kontrolní protokol“), v němž kontrolující konstatoval svůj kontrolní závěr, že žalobce porušil svou povinnost vyplývající z ustanovení § 5 odst. 2 a § 10 OchOsÚ. Důvod porušení spatřoval v tom, že žalovaný zpracovával osobní údaje výše uvedených fyzických osob, přestože tyto osoby před provedením kontroly odvolaly své souhlasy se zpracováním osobních údajů. Předmětné souhlasy byly uděleny při uzavření smluv s členy žalobce (společnosti Raiffeisenbank a.s. a Home Credit a.s.) mimo jiné za účelem předání informace o porušení smluvní povinnosti příslušným subjektem údajů žalobci, a to včetně rozsahu a povahy tohoto porušení subjektem údajů, přičemž současně došlo ze strany subjektu údajů k udělení souhlasu žalobci za účelem zpřístupnění těchto osobních údajů členům žalobce.

Proti Kontrolnímu protokolu podal žalobce námitky podle ustanovení § 40 odst. 2 OchOsÚ proti opatření k nápravě spočívajícím v likvidaci osobních údajů uloženým Kontrolním protokolem (dále jen „Námitky“).

Dne 14. února 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí předsedy žalovaného, RNDr. Igora Němce, čj. INSP2-4684/12-38, ze dne 12. února 2013 (dále jen „Rozhodnutí“). Předseda žalovaného nevyhověl žádné z námitek žalobce, a to s výjimkou námitek proti opatření k nápravě č. 3 uvedeném v Kontrolním protokolu, které bylo částečně vyhověno a s výjimkou námitek proti opatření k nápravě č. 2, které bylo vyhověno plně.

Proti Rozhodnutí tímto žalobce v řádné lhůtě podává žalobu podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, přičemž žalobce s ohledem na nestandardní znění výrokové části Rozhodnutí z důvodu procesní opatrnosti napadá Rozhodnutí, a to s výjimkou výroku č. VIII., v celém jeho rozsahu, tj. výroky I., II., III., IV., V., VI., VII., IX., X. a XI. Důvodem pro podání této žaloby je nezákonnost Rozhodnutí, kterou žalobce spatřuje v následujících skutečnostech:

1. **Souhlas se zpracováním osobních údajů je podle OchOsÚ neodvolatelný;**
2. **I v případě, že by se souhlas se zpracováním osobních údajů ukázal odvolatelným, žalobce je oprávněn zpracovávat předmětné osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů;**

3. Rozhodnutí je v rozporu se základní zásadou činnosti správních orgánů, a to zásadou ochrany veřejného zájmu.

Důkaz:

- *seznam členů žalobce;*
- *rozhodnutí Rady žalobce o podání správní žaloby podepsané tajemníkem žalobce; a*
- *úředně ověřená kopie rozhodnutí předsedy žalovaného.*

II.

Ad 1 - Neodvolatelnost souhlasu se zpracováním osobních údajů

Žalobce setrvává na svém právním názoru, že souhlas subjektu údajů udělený dobrovolně na dobu určitou je po tuto dobu neodvolatelný. Odmítá tedy právní názor žalovaného prezentovaný v Rozhodnutí, podle kterého je odvolatelnost imanentní vlastností každého souhlasu. Tento závěr žalovaného totiž nelze paušálně aplikovat na všechny souhlasy. V právním řádu České republiky lze totiž nalézt celou řadu případů, kdy souhlas jednou udělený po určité době již odvolat nelze, resp. jeho odvolání nemá právního významu. Například v oblasti správního práva je souhlas vlastníků sousedních nemovitostí s ohlašovanou stavbou podle § 105 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, nezbytnou náležitostí ohlášení stavby. Nicméně následně odvolání takového souhlasu již nemá na právo ohlašovatele realizovat stavbu žádný vliv.

Žalobce navíc upozorňuje, že argumentace žalovaného právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 2280/2009 je naprosto nepřiléhavá. Zatímco souhlas se zpracováním osobních údajů podle § 5 OchOsÚ je právním úkonem předvídaným zákonem, který zakládá správci osobních údajů jasně definovaná práva a povinnosti, v případě usnesení sp. zn. 26 Cdo 2280/2009 a zejména jeho prejudikatury, usnesení sp. zn. 26 Cdo 718/2002, se Nejvyšší soud vyjadřoval k neformálním a časově nikterak omezeným souhlasům s užíváním bytu, které by bylo vhodnější označit za strpění či ještě lépe za pouhou společenskou úsluhu.

Zároveň nelze přehlédnout, že souhlasy se zpracováním osobních údajů, které subjekty údajů udělily ve prospěch žalobce, byly časově vymezeny na dobu určitou. Za takovéto situace nelze úvahy o jejich odvolatelnosti založit na právním názoru, který se vztahuje k neformálním časově nevymezeným souhlasům s užíváním bytu. Byl-li totiž souhlas se zpracováním udělen dobrovolně na dobu určitou, nemůže být kdykoliv vzat zpět, protože v takovém případě by vlastně neexistoval žádný rozdíl mezi souhlasem uděleným na dobu určitou a souhlasem uděleným na dobu neurčitou. Žalobce podotýká, že za účelem vyloučení veškerých případných pochybností o délce doby, na kterou je žalobci a jeho členům udělován souhlas se zpracováním osobních údajů, konzultoval žalobce délku doby takového souhlasu s žalovaným. V letech 2003 a 2004 proběhla u žalobce kontrola ze strany žalovaného a v návaznosti na tuto kontrolu provedl žalobce změnu délky doby, na kterou byl souhlas se zpracováním osobních údajů udělován nad rámec doby trvání závazku, a to z pěti let od splnění závazku subjektu na tři roky od splnění. Důvodem byla skutečnost, že podle názoru žalovaného byla doba, na kterou byl souhlas udělen, příliš dlouhá.

Souhlas subjektu údajů se zpracováním osobních údajů žalobcem a jeho členy je dokonce udělován na dobu kratší, než je tomu u obdobných konkurenčních registrů. Například Nebankovnímu registru klientských informací, který je provozován sdružením Czech Non-Banking Credit Bureau, z.s.p.o., uděluje subjekt údajů souhlas se zpracováním osobních údajů na dobu čtyř let po splnění všech závazků subjektu údajů, tedy na dobu o jeden rok delší, než je udělován souhlas žalobci a jeho členům.

Je nutné zásadně odlišně posuzovat souhlasy udělené na dobu neurčitou, které snad lze kdykoli odvolat, a souhlasy udělené na dobu určitou, které po tuto dobu odvolat nelze, pokud si subjekt údajů tuto možnost výslovně nevyhradil.

V Rozhodnutí žalovaný uvádí, že z historického vývoje právní úpravy odvolatelnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů neplyne aktuálně neodvolatelnost souhlasu se zpracováním osobních údajů. Toto tvrzení žalovaného považuje žalobce za nesprávné. Jak již žalobce uvedl v Námitkách, ustanovení § 5 odst. 5 OchOsÚ v jeho původním znění výslovně umožňovalo subjektu údajů kdykoliv bez omezení odvolat souhlas se zpracováním osobních údajů. Nicméně v průběhu prvního roku účinnosti OchOsÚ došlo k přijetí zákona č. 177/2001 Sb., který změnil ustanovení § 5 odst. 5 OchOsÚ tak, že subjekt údajů byl oprávněn kdykoliv odvolat svůj souhlas se zpracováním osobních údajů, ale pouze za podmínky, že se subjekt údajů nedohodl se správcem jinak. Následně zákonem č. 439/2004 došlo k úplnému odstranění zákonné možnosti odvolání souhlasu se zpracováním osobních údajů. Je tedy zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo vyloučit právě takovou situaci, kdy subjekt údajů udělí souhlas se zpracováním svých osobních údajů na dobu určitou, a následně by bez jakýchkoliv důvodů tento souhlas vzal zpět. V případě, že by zákonodárce zamýšlel umožnit neomezenou možnost odvolání souhlasu se zpracováním osobních údajů, byla by taková možnost v zákoně výslovně uvedena. Taková možnost odvolání souhlasu je výslovně uvedena například v ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, které umožňuje zákazníkovi kdykoliv odvolat souhlas se zasíláním obchodních sdělení.

Pokud žalovaný tvrdí, že cílem novely OchOsÚ, provedené zákonem č. 439/2004 Sb., bylo sjednotit úpravu s úpravou směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „Směrnice 95/46“), pak žalobce upozorňuje na skutečnost, že ze Směrnice 95/46 možnost odvolání souhlasu se zpracováním osobních údajů v žádném případě nevyplývá.

Naopak, v aktuálním návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, které by mělo Směrnici 95/46 nahradit, je možnost souhlasu se zpracováním osobních údajů kdykoli odvolat již výslovně obsažena. Skutečnost, že evropský zákonodárce nyní zamýšlí do nové právní úpravy možnost odvolání souhlasu se zpracováním osobních údajů doplnit, jednoznačně potvrzuje skutečnost, že dosud v ní tato možnost obsažena není. Pokud tedy bylo cílem českého zákonodárce zákonem č. 439/2004 Sb. sjednotit režim souhlasu se zpracováním osobních údajů s režimem předvídaným Směrnici 95/46, je nepochybné, že český zákonodárce skutečně zamýšlel možnost neomezeného odvolání souhlasu se zpracováním osobních údajů zrušit.

Možnost odvolání souhlasu se zpracováním osobních údajů v negativním registru klientských informací by zcela popřela smysl těchto registrů. Pokud mají tyto registry plnit svou roli, zejména ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SpotřÚ“), respektive čl. 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/48 ze dne 23. dubna 2008, o smlouvách o spotřebitelském úvěru (dále jen „Směrnice 2008/48“), je nezbytné, aby věřitelé měli možnost v nich nalézt relevantní informace. Pokud by ale dlužník měl možnost poté, co dojde k zápisu jeho osobních údajů do takového registru, svým jednostranným odvoláním kdykoli souhlasu této evidenci zabránit, databáze by zcela ztratila smysl, neboť by evidovala pouze dlužníky, kteří toto své právo nevyužili. S přihlédnutím k možnostem moderních prostředků sdílení informací, zejm. k existenci tzv. sociálních sítí, lze oprávněně předpokládat, že negativní registry podmíněné souhlasem subjektu údajů, ale současně umožňující dosáhnout odvoláním tohoto souhlasu výmaz z registru, by se staly naprosto bezúčelnými a měly by pro věřitele *de facto* nulovou vypovídací hodnotu.

Již v Námitkách žalobce uvedl, že otázka odvolatelnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů byla předmětem kontrolní činnosti žalovaného v rámci předchozí kontroly u žalobce. Tvzení žalovaného uvedené v Rozhodnutí, že otázka odvolatelnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů předmětem kontrolní činnosti nebyla a nebyl tedy důvod se k ní vyjadřovat, není pravdivé. Naopak, nejpozději na počátku roku 2005 v rámci kontrolní činnosti u společnosti CETELEM ČR, a.s., která již tehdy byla a v současné době stále je členem žalobce, inspektorka žalovaného RNDr. Kamila Bendová zjevně věděla, že souhlasy pro zpracování osobních údajů žalobcem jsou shromažďovány jako neodvolatelné, a tato skutečnost byla předmětem kontrolní činnosti, jak vyplývá z kontrolního protokolu ze dne 1. dubna 2005. Neodvolatelnost souhlasu nebyla ze strany žalovaného nikdy zpochybněna. Pouze bylo postulováno dílčí právo subjektu údajů po splacení všech svých závazků požádat o výmaz jeho osobních údajů z elektronického informačního systému (nikoli tedy odvolat souhlas se zpracováním osobních údajů). Žádost o výmaz měla zajistit, že „*klient nebude dále dostávat nabídky jiných služeb společnosti CETELEM*“, a neměla vést k automatickému ukončení zpracování osobních údajů na základě dříve uděleného souhlasu.

Žalobce dále uvádí, že dokonce tehdejší ředitel odboru kontroly žalovaného, JUDr. Jiří Maštalka, ve svém vyjádření (otázka č. 9) ze dne 28. června 2005, zaslaném žalovanému emailem téhož dne, potvrdil žalovanému, že souhlas se zpracováním osobních údajů od subjektu údajů lze pro stanovený účel a dobu odvolat jen v době, než je doručen druhé smluvní straně. Po jeho doručení druhé smluvní straně již takový souhlas odvolat nelze. Emailem ze dne 5.8.2008 pan [REDAKCE] informoval Mgr. Josefa Prokeše, vedoucího odboru správního rozhodování žalovaného, a paní RNDr. Kamilu Bendovou, inspektorku žalovaného, o tom, že členům žalobce jsou udělovány souhlasy se zpracováním osobních údajů ze strany subjektů údajů jako souhlasy neodvolatelné. Proti neodvolatelnosti souhlasů ani Mgr. Prokeš ani RNDr. Bendová nikdy nesdělili panu [REDAKCE] žádné negativní stanovisko a je zřejmé, že s takovou neodvolatelností souhlasů tedy souhlasil. Sám žalovaný tedy potvrdil žalobci, že souhlas subjektu údajů udělený na dobu určitou nelze bez dalšího odvolat.

Z výše uvedeného je zřejmé, že souhlas se zpracováním osobních údajů udělený na dobu určitou nelze v průběhu doby, na kterou je udělen, bez dalšího odvolat. Napadené rozhodnutí tedy spočívá na nesprávném právním posouzení možnosti odvolat souhlas se zpracováním osobních údajů, který byl udělen na dobu určitou. Toto nesprávné právní posouzení mimo jiné způsobuje nezákonnost Rozhodnutí.

Důkaz:

- kopie kontrolního protokolu ze dne 1. dubna 2005;
- vyjádření a email ředitele odboru kontroly žalovaného, JUDr. Jiřího Maštalky, ze dne 28. června 2005; a
- email [REDAKCE] ze dne 5.8.2008, adresovaný vedoucímu odboru správního rozhodování žalovaného, Mgr. Josefu Prokešovi, a inspektorce žalovaného, RNDr. Kamile Bendové.

III.

Ad 2 - Žalobce je oprávněn osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu subjektu údajů

Jak již uvedl žalobce v Námitkách, k jím prováděnému zpracování osobních údajů je oprávněn na základě ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ, podle kterého je správce oprávněn zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů, „*pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života*“. Toto ustanovení je transpozicí článku 7 písm. f) Směrnice 95/46.

Žalovaný na několika místech Rozhodnutí dochází k závěru, že výše uvedená výjimka se na zpracování údajů ze strany žalobce a jeho členů nepoužije, a že žalobce a jeho členové jsou tedy oprávněni zpracovávat osobní údaje pouze v případě, že jim bude udělen souhlas se zpracováním osobních údajů ze strany subjektu údajů.

Takový závěr žalovaného je naprosto v rozporu s OchOsÚ a způsobuje nezákonnost Rozhodnutí, a to z důvodů, které jsou vysvětleny v dalších částech této žaloby.

1. Údajná neexistence legitimního očekávání žalobce o použití výjimky

Žalovaný v Rozhodnutí vytýká žalobci, že žalobce, respektive jeho členové, získávali od svých klientů souhlasy se zpracováváním osobních údajů v registrech žalobce, což vyvrací možnost legitimního očekávání práva zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů. Taková výtka žalovaného je naprosto nepřiléhavá. Žalobce a jeho členové, ve snaze o co nejotevřenější a nejtransparentnější přístup ke svým (i potenciálním) zákazníkům, si od subjektů údajů obstarávali dobrovolné souhlasy se zpracováním osobních údajů, ačkoliv k takovému zpracování není souhlas potřebný.

V řadě situací se setkáváme s tím, že různé souhlasy jsou obstarávány i jen z prosté občanské zdvořilosti, ačkoli je zákon nevyžaduje. Příkladem může být souhlas podle ustanovení § 127 ObčZ, podle kterého: *„Vlastníci sousedících pozemků jsou povinni umožnit na nezbytnou dobu a v nezbytné míře vstup na své pozemky, popřípadě na stavby na nich stojící, pokud to nezbytně vyžaduje údržba a obhospodařování sousedících pozemků a staveb“*. Přestože zákon toto právo zakládá i bez souhlasu vlastníka pozemku, na který má být vstoupeno, je zcela obvyklé, že oprávněný vlastník si z důvodu zdvořilosti (ale také z důvodu právní jistoty stran) vyžádá, byť zpravidla ústní, souhlas s tímto vstupem. Skutečnost, že si jednou takovýto souhlas vyžádal, však nijak nenarušuje jeho právo při jiné příležitosti vstoupit i bez takového souhlasu. Stejně tak skutečnost, že takový souhlas byl odvolán, nemá vliv na právo oprávněného. Je proto zcela absurdní závěr žalovaného, že získání souhlasu, jež zákon nevyžaduje, vede ke ztrátě zákonného oprávnění žalobce zpracovávat osobní údaje subjektů údajů i bez souhlasu na základě zákonné výjimky.

Stejně tak skutečnost, že žalobce zavázal své členy získávat souhlasy jejich klientů, neznamená sama o sobě, že by neměl právo zpracovávat jejich osobní údaje i bez těchto souhlasů. Jak již žalobce uváděl v řízení o kontrole, tento požadavek uplatňuje z důvodu předběžné opatrnosti a slušnosti. Jeho cílem je prostá maximalizace právní jistoty všech stran a korektního chování.

Pokud jde o výtku žalovaného uvedenou v Rozhodnutí o údajném klamání subjektů údajů, poznamenává žalobce, že vycházel z odůvodněného právního názoru o neodvolatelnosti souhlasů se zpracováním osobních údajů. Za předpokladu neodvolatelnosti souhlasu totiž vzhledem ke smluvně sjednanému požadavku na sběr souhlasů vůbec nemohlo dojít k tomu, že by údaje bez souhlasu subjektů údajů zpracovával. Přesto však žalobce trvá na tom, že mu toto právo podle § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ svědčí.

Navíc je třeba připomenout, že za dobu činnosti žalobce došlo k opakovaným změnám právní úpravy a v některých obdobích mu právo zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů svědčit nemuselo. Nelze se tedy divit a nelze přičítat k tíži žalobce, že žalobce raději upřednostňoval pokračování ve sběru souhlasů se zpracováním osobních údajů i poté, co obdržel zcela jednoznačné sdělení žalovaného LEG-6246/09-13/ZVA, jak bude vysvětleno níže, a měl tedy nesporný důvod se spoléhat na své právo zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů, co se negativních registrů týče.

2. Plnění obecné povinnosti odborné péče

Databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitelů, podnikatelů a právnických osob jsou žalobcem zřizovány v první řadě za účelem splnění obecné povinnosti odborné péče, která členům žalobce vyplývá z řady právních předpisů, zejména z § 66 odst. 2 a § 567 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

Někteří členové žalobce mají nejen obecnou povinnost odborné péče, ale i speciální povinnosti související přímo s ověřením platební schopnosti druhého smluvního partnera, a to například podle § 9 SpotřÚ, podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „BankZ“) či podle zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku, ve znění pozdějších předpisů. Některé z těchto speciálních povinností budou vysvětleny v dalších částech této žaloby.

Ve svém rozhodnutí sp.zn. 32 Odo 1726/2006 Nejvyšší soud dovodil, že odborná péče zahrnuje mimo jiné povinnost ověřit i z nezávislých zdrojů informace sdělené potenciálním smluvním partnerem při jednání o uzavření smlouvy. Vzhledem k potenciální mnohosti věřitelských subjektů, je jediným reálně uskutečnitelným způsobem ověření informací o dosavadní platební morálce potenciálního smluvního partnera, vyhledání takového partnera v databázi umožňující posouzení bonity, platební morálky a schopnosti dostát svým smluvním závazkům (úvěruschopnosti), tedy například v negativním registru žalobce.

Zde přitom žalobce podotýká, že závěr žalovaného uvedený v Rozhodnutí o neaplikovatelnosti citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu, je zcela lichý a v žádném případě z výše uvedeného rozhodnutí nevyplývá. Předmětné rozhodnutí Nejvyššího soudu uvádí, že věřitel nepostupuje s odbornou péčí, pokud se spokojí s údaji, které jsou mu poskytnuty – věřitel tedy má povinnost si poskytnuté údaje ověřit. Skutečnost, zda je možné konkrétní údaje ověřit bez zásahu do soukromí, je pro tuto povinnost zcela irelevantní. Žalobce zde podotýká, že situace, kdy důležité údaje nejsou údaji osobními, je v praxi naprosto výjimečná a zpravidla se jedná o údaje pro posouzení úvěruschopnosti spíše vedlejší. Bylo by bezúčelné, aby věřitel měl povinnost ověřit si z nezávislého zdroje údaje, které jsou dostupné nahodile a mají spíše menší význam, ale neměl by povinnost ověřit si údaje, které jsou dostupné vždy, a které jsou pro posouzení rozhodující (například stávající nesplácené závazky dlužníka).

Argumentace žalovaného o tvrzeném pouhém ekonomickém zájmu žalobce na zpracování osobních údajů je nepřiléhavá, neboť žalobce vůbec není založen za účelem zisku.

3. Povinnost posouzení úvěruschopnosti spotřebitele podle SpotřÚ

Žalovaný ve svém rozhodnutí prakticky opomíjí zákonem výslovně stanovenou povinnost věřitele podle ustanovení § 9 odst. 1 SpotřÚ, které jednoznačně stanoví, že: *„Věřitel (...) je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, (...) je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele“.*

Jedná se tedy o právní normu s tzv. relativně neurčitou hypotézou, kdy zákon výslovně neuvádí s absolutní určitostí, kdy je věřitel povinen nahlédnout do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele, ale využívá relativně neurčité formulace *„je-li to nezbytné“*. Tím však současně zákonodárce jednoznačně stanoví, že za určitých okolností toto nahlédnutí zjevně nezbytné je – opačný výklad by znamenal, že zákonodárce vytvořil nesmyslné prázdno ustanovení.

V Rozhodnutí žalovaný uvádí, že: „*odvolací orgán konstatuje, že samotná skutečnost, že jiný zákon předpokládá možnou existenci určité databáze osobních údajů, ještě nelze považovat za dostatečný předpoklad pro to, aby zpracování osobních údajů v této databázi bylo nezbytné ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.*“. Žalovaný se tímto účelově snaží pozměnit dosavadní argumentaci žalobce. Pokud uvedený zákon (§ 9 odst. 1 SpotřÚ) uvádí nezbytnost nahlédnutí do databáze jako podmínku takového nahlédnutí, je podle žalobce v takovém případě nutně nezbytná i existence databáze a zpracování osobních údajů v ní. Jinými slovy, výklad žalovaného by byl správný, pokud by v ustanovení § 9 odst. 1 SpotřÚ byla místo slov „*je-li to nezbytné*“ například slova „*je-li to možné*“, „*má-li takovou databázi k dispozici*“ a podobně. Použití slov „*je-li to nezbytné*“ však zcela zjevně odkazuje na aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ a vyplývá z něj, že zákonodárce předpokládá existenci předmětných databází.

Posouzení úvěruschopnosti spotřebitele je nejen povinností věřitele podle SpotřÚ, ale zároveň také jeho oprávněným zájmem, který jej opravňuje ke zpracování osobních údajů subjektu údajů bez souhlasu takového subjektu údajů. Tuto skutečnost mimo jiné také potvrdilo Ministerstvo průmyslu a obchodu ve svém vyjádření ze dne 13.3.2013, jehož předmětem je stručné shrnutí informací o SpotřÚ.

S ohledem na skutečnost, že nikoliv žalovaný, ale Česká národní banka je dozorovým orgánem v oblasti kontroly plnění povinností vyplývajících ze SpotřÚ, byl žalovaný povinen při posuzování pojmu „nezbytnosti“ ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 SpotřÚ, dotázat se České národní banky na existenci alternativ k negativním registrům spotřebitelských úvěrů a nezbytnost přístupu do takových negativních databází při posuzování úvěruschopnosti spotřebitele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 SpotřÚ. Ačkoliv byl v Námitkách žalovaný v této věci vyzván žalobcem ke kontaktování České národní banky, namísto takového postupu se v Rozhodnutí žalovaný omezil pouze na strohé neodůvodněné a naprosto nedostačující konstatování, že je vázán pouze zákonem. Takový postup žalovaného shledává žalobce v přímém rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobce je toho názoru, že důvody, proč žalovaný odmítl posoudit požadavek „nezbytnosti“ v § 9 odst. 1 SpotřÚ jako základ nezbytnosti dle § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ, nejsou v napadeném rozhodnutí vylíčeny tak, aby rozhodnutí bylo možno považovat za přezkoumatelné. Tato skutečnost je důvodem nezákonnosti Rozhodnutí.

Důkaz:

- *vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 13.3.2013 k zákonu č. 145/2010 Sb.(veřejně dostupné)*

4. Rozpor Rozhodnutí se Směrnicí 2008/48

Výše uvedená povinnost stanovená v ustanovení § 9 odst. 1 SpotřÚ je transpozicí ustanovení čl. 8 odst. 1 Směrnice 2008/48, která podléhá takzvané úplné harmonizaci, jak bude vysvětleno níže. Na tuto skutečnost upozornil žalovaný již ve svých Námitkách, a to zároveň také s odkazem na recitál 28 preambule této směrnice, který jednoznačně uvádí, že k posouzení úvěruschopnosti spotřebitele by měl věřitel rovněž hledat v příslušných databázích; právní a faktické okolnosti takového vyhledávání mohou vyžadovat, aby se toto vyhledávání lišilo co do rozsahu.

Podle žalobce je zřejmé, že ze samotného znění Směrnice č. 2008/48 vyplývá, že vyhledávání v databázích umožňujících posouzení úvěruschopnosti je přinejmenším v některých případech nezbytné pro posouzení úvěruschopnosti spotřebitele a členské státy

mají povinnosti zajistit, aby jej věřitelé v těchto případech realizovali. Posouzení úvěruschopnosti spotřebitele je nejen povinností věřitele podle Směrnice 2008/48 (a SpotřÚ), ale zároveň také jeho oprávněným zájmem, který jej opravňuje ke zpracování osobních údajů subjektu údajů bez souhlasu subjektu údajů.

Žalovaný na straně 16 Rozhodnutí uvádí: „*jak vyplývá z recitálu 28 této směrnice, evropský zákonodárce předpokládá, že právní a faktické okolnosti mohou vyžadovat, aby se vyhledávání v databázích lišilo co do rozsahu. Pokud by tedy platily závěry kontrolovaného, nebyl by k takovým odlišnostem důvod, resp. byly by v rozporu se směrnicí*“. Tím žalovaný podsouvá žalobci něco, co žalobce nikdy netvrdil a ani tvrdit nechtěl.

Žalobce uvádí, že odlišnostmi zmiňovanými v recitálu 28 Směrnice 2008/48 jsou myšleny prosté faktické odlišnosti na straně spotřebitele: pokud spotřebitel s prokázaným měsíčním příjmem 15 000 Kč žádá o spotřebitelský úvěr ve výši 300 000 Kč (tedy dvacetinásobku svého měsíčního příjmu), je nezbytné jeho úvěruschopnost prověřovat jinak, než když spotřebitel s prokázaným měsíčním příjmem 100 000 Kč žádá o úvěr ve výši 10 000 Kč (tedy 1/10 jeho měsíčního příjmu – může se jednat například o úvěr ke kreditní kartě). Tyto odlišnosti se zejména projeví na nahlížení do databází: v prvním případě bude pravděpodobně nezbytné nahlédnout do tzv. pozitivně-negativního registru (který eviduje všechny dostupné závazky spotřebitele, tedy i ty doposud řádně splácené, neboť existuje jednoznačná obava z předlužení takového žadatele), zatímco v druhém případě patrně může postačit nahlédnutí do databáze negativní.

Obdobně mohou mít vliv okolnosti právní: například neomezené ručení společníka veřejné obchodní společnosti za její závazky vyžaduje, aby v rámci posuzování úvěruschopnosti společníka bylo nahlédnuto i na záznamy takovéto společnosti, zatímco v případě jinak stejného spotřebitele, který by byl zaměstnancem téže společnosti, a tedy za její závazky nijak neručil, by rozšíření náhledu o záznamy společnosti nebylo potřebné.

Tvrzení Žalovaného, že: „*pokud se jedná o čl. 8 odst. 1 směrnice č. 2008/48/ES, tak tento byl doslova převzat v § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., proto zde ani k nedostatečné harmonizaci právních předpisů nemůže dojít, a nelze z něj dovozovat nic více, než ze samotného zákona č. 145/2010 Sb.*“, je zcela nesmyslné. Ze samotné povahy směrnice vyplývá, že směrnice ukládá povinnosti členským státům, zatímco zákon již ukládá povinnosti svým subjektům. Právě proto nemůže být čl. 8 odst. 1 Směrnice 2008/48 převzat doslovně do § 9 odst. 1 SpotřÚ, k čemuž také nedošlo:

Čl. 8 odst. 1 Směrnice 2008/48	§ 9 odst. 1 SpotřÚ
<p>1. Členské státy zajistí, aby před uzavřením úvěrové smlouvy věřitel posoudil úvěruschopnost spotřebitele na základě dostatečných informací získaných případně od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, na základě vyhledávání v příslušné databázi. Členské státy, jejichž právní předpisy vyžadují, aby věřitelé posoudili úvěruschopnost spotřebitelů na základě vyhledávání v příslušné databázi, mohou tento požadavek zachovat.</p>	<p>(1) Věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácat spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele.</p>

Protože Směrnice 2008/48 nařizuje členským státům zajistit, aby věřitelé vykonávali určitou činnost, povinnost členského státu se nesporně nevyčerpává pouze tím, že věřitelům tuto

činnost nařídí. Smyslem směrnice není, aby byly vytvořeny formální právní předpisy vyžadující určitou činnost (zde posuzování úvěruschopnosti spotřebitele, a to i, je-li to nezbytné, na základě vyhledávání v příslušné databázi), ale aby k této činnosti skutečně docházelo, tedy aby věřitelé v případech, kdy je to nezbytné, posuzovali úvěruschopnost spotřebitele i na základě vyhledávání v příslušné databázi.

Pokud Česká republika, respektive žalovaný, znemožní věřitelům či jejich určité části výkladem svých právních předpisů vykonávat posuzování úvěruschopnosti spotřebitelů požadovaným způsobem, dojde ze strany České republiky k protiprávnímu popření cílů uvedené směrnice.

Žalobce staví své Rozhodnutí na tom, že: „evropský zákonodárce primárně předpokládá, že databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti jsou v jednotlivých členských státech zřízeny zákonem a zákon stanovuje odlišná pravidla pro jejich vedení, rozsah údajů a přístup k nim“. Tento názor žalovaného však nemá ve Směrnici 2008/48 vůbec žádnou oporu. Naopak ustanovení čl. 9 odst. 4 Směrnice 2008/48 jednoznačně uvádí, že pro zpracování osobních údajů v databázích umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele platí obecná právní úprava Směrnice 95/46 a jejich transpozičních zákonů: „Tímto článkem není dotčeno použití směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů“. Je třeba připomenout, že i Směrnice 95/46 se řídí tzv. plnou harmonizací, tudíž národní zákonodárce nemůže zákonem umožnit zpracovávání osobních údajů, které nepřipouští Směrnice 95/46, stejně jako nesmí zakázat ani zákonnými podmínkami podmínit zpracování osobních údajů, které tato směrnice bezpodmínečně připouští.

Na straně 11 Rozhodnutí žalovaný dovozuje, že existence bankovního registru podle ustanovení § 38a BankZ mimo jiné způsobuje, že ostatním subjektům, tj. žalobci a jeho členům, není dáno privilegium zpracovávat osobní údaje bez souhlasu jejich subjektů.

Nicméně, podle žalobce je třeba si uvědomit celý kontext tohoto ustanovení. Banky představují privilegovanou kategorii věřitelů, která má právo shromažďovat vklady od obyvatelstva, díky čemuž banka vždy získá rozsáhlejší spektrum informací o bonitě spotřebitelů a řadu jiných informací o spotřebitelích, než běžný věřitel. Toto jejich privilegium je však regulováno striktní povinností tzv. bankovního tajemství, protože podle ustanovení § 38 odst. 1 BankZ se na veškeré bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit, vztahuje bankovní tajemství. Ustanovení § 38a BankZ je třeba chápat v prvé řadě jako ustanovení prolamující tuto striktní povinnost bankovního tajemství, protože právě na základě tohoto ustanovení si mohou banky vzájemně vyměňovat informace o svých klientech. Bez zákonné výjimky z bankovního tajemství uvedené v § 38a BankZ by taková výměna informací o klientech mezi bankami byla v rozporu právě bankovním tajemstvím podle ustanovení § 38 BankZ. Ustanovení § 38a odst. 2 BankZ dokonce výslovně uvádí, že poskytnutí údajů do registru a z registru podle § 38a odst. 1 BankZ není porušením bankovního tajemství. Nejedná se tedy o výjimku z povinností stanovených v OchOsÚ a ve Směrnici 95/46, jak chybně uvádí žalovaný v Rozhodnutí. Jak žalobce uvádí výše, taková výjimka z povinností stanovených ve Směrnici 95/46 by ani nebyla možná, vzhledem k maximální harmonizaci úpravy této směrnice.

Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že Rozhodnutí žalovaného naprosto popírá ustanovení Směrnice 2008/48, která sama o sobě, bez nutnosti přijetí jakýchkoliv dalších právních předpisů, předpokládá existenci (negativních) registrů/databází dlužníků. S ohledem na plnou harmonizaci a přímou aplikaci, jak jsou tyto instituty vysvětleny níže, znamená rozpor Rozhodnutí se Směrnicí 2008/48 jeho nezákonnost.

De lege ferenda lze hovořit o tom, že výtka v odborné literatuře ohledně nedostatečnosti právní úpravy, kterou žalovaný zmiňuje a se kterou se ve svém rozhodnutí ztotožňuje, není zcela bez podkladu. Takováto nedostatečnost právní úpravy však v žádném případě nemůže být přičítána k tíži subjektů právní úpravy, tedy k tíži žalobce.

5. Rozpor se Směrnicí 95/46

V Rozhodnutí žalovaný uvádí svůj názor o nepoužití výjimky podle § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ a zároveň výjimky podle čl. 7 písm. f) Směrnice 95/46 na zpracování osobních údajů žalobcem a jeho členy. Takový názor žalovaného je podle žalobce nejen v přímém rozporu se OchOsÚ ale zároveň také se Směrnicí 95/46, která má přímý účinek. Soudní dvůr Evropské Unie ve své judikatuře stanovil, že směrnice má přímý účinek, jsou-li její ustanovení bezpodmínečná, dostatečně jasná a přesná (rozsudek ze dne 4. prosince 1974, Van Duyn). Podstatou přímého účinku směrnice je, že jednotlivci jsou oprávněni dovolávat se u vnitrostátních soudů proti státu příslušných ustanovení směrnice. Jak uvedl žalobce již v Námitkách, přímý účinek Směrnice 95/46, respektive jejího čl. 7 písm. f), konstatoval Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 24. listopadu 2011, sp.zn. C-468/10 a C-469/10, ve věci ASNEF, rozsudku ze dne 16. prosince 2012, sp.zn. C-524/06, ve věci Huber, a rozsudku ze dne 6. listopadu 2003, sp.zn. C-101/01, ve věci Bodil Lindqvist.

V rozsudku ve věci ASNEF (Věc C-238/05) Soudní dvůr Evropské unie nejen, že konstatoval přímý účinek Směrnice 95/46, ale mimo jiné také konstatoval, že: *„brání tedy čl. 7 písm. f) této směrnice tomu, aby členský stát vyloučil kategorickým a obecným způsobem možnost zpracování určitých kategorií osobních údajů a neumožnil vyvážení proti sobě stojících práv a zájmů v konkrétním případě“*.

Závěry žalovaného uvedené v Rozhodnutí jsou právě takovým kategorickým a obecným vyloučením možnosti zpracování osobních údajů ze strany žalobce a jeho členů. Žalovaný, aniž by se podrobněji zabýval nezbytností zpracování osobních údajů subjektu údajů – dlužníka pro ochranu základních práv žalobce a jeho členů, omezuje kategorickým a obecným způsobem možnost zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů podle čl. 7 písm. f) Směrnice 95/46.

Zároveň závěry žalovaného o nutnosti souhlasu subjektu údajů se zpracováním osobních údajů, jak je prováděno žalobcem a jeho členy, znamenají neumožnění vyvážení proti sobě stojících práv a zájmů, protože žalovaný na úkor zájmů žalobce a jeho členů chybně kategoricky upřednostňuje ochranu subjektu údajů podle čl. 10 odst. 3 Listiny, aniž by však umožnil vyvážení se zájmy a právy žalobce a jeho členů.

Směrnice 95/46 ve svém čl. 7 písm. f) nestanoví žádné další podmínky pro výjimku z požadavku na souhlas subjektu údajů. Pouhá skutečnost, že v řadě členských států jsou registry clientských informací upraveny zvláštním zákonem, nemůže vylučovat působnost úpravy obecné.

Plná harmonizace Směrnicí 95/46 tedy připouští pro jakékoli konkrétní zpracování osobních údajů pouze dvě možnosti: (a) buďto je určité zpracování osobních údajů přípustné i na základě obecné úpravy a zvláštní zákon není potřeba, nebo (b) je takové zpracování osobních údajů přímo ze Směrnice 95/46 nepřipustné a zvláštní zákon na tom nemůže nic změnit.

Žalovaný tedy zcela chybně aplikuje OchOsÚ a zároveň se dopouští porušování Směrnice 95/46, jejíž harmonizace je takzvanou plnou harmonizací a vnitrostátní subjekty se mohou na základě přímého účinku dovolat ustanovení této směrnice, konkrétně jejího čl. 7 písm. f).

Tímto svým jednáním tedy žalovaný znemožňuje zpracování osobních údajů podle Směrnice 95/46, což je dalším z důvodů nezákonnosti Rozhodnutí.

6. Otázka alternativních možností

Žalobce se v Námitkách podrobně zabývá otázkou existence alternativ ke zpracování osobních údajů, což ostatně potvrzuje i žalovaný. Žalovaný se však v Rozhodnutí těmito alternativami vůbec nezabýval a odbyl je formulací „*Současně ovšem ani existence nebo neexistence případných alternativ sama o sobě nemá vliv na podřazení zpracování pod § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť je třeba vyhodnotit otázku zásahu do soukromí a zejména proporcionalitu mezi ochranou práv a vzniklým zásahem do soukromí*“. Taková úvaha žalovaného je však nesprávná.

Právě skutečnost, že k určitému zpracování osobních údajů ze strany žalobce (a jeho členů) neexistuje účelná alternativa, má zásadní vliv na otázku nezbytnosti takového zpracování a zejména na proporcionalitu tohoto zpracování vůči tvrzenému zásahu do soukromí. Bez vyhodnocení alternativ (resp. skutečnosti, že účelná alternativa v České republice neexistuje) nelze podle názoru žalobce vůbec učinit závěr o tom, zda určité zpracování osobních údajů spadá do režimu § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ.

Neexistenci žádné jiné alternativní možnosti ke zpracování osobních údajů potvrdilo také Ministerstvo vnitra ve svém Stanovisku odboru bezpečnostní politiky ze dne 19. března 2013 (dále jen „**Stanovisko MVČR**“). Ve Stanovisku MVČR se výslovně uvádí, že: „... se na zpracovávání osobních údajů v negativních klientských registrech dlužníků členů Solusu vztahuje výjimka uvedená v § 5 odst. 2 písm. e) ZOOÚ, neboť takový registr slouží k ochraně vlastnických práv a informace v něm vedené nejsou svou povahou způsobilé přivodit subjektu údajů zásah do jeho soukromého a osobního života; osobní údaje v takovém registru, kde je uvedena pouze identifikace subjektu a informace o tom, že je dlužníkem v prodlení, lze tedy zpracovávat bez souhlasu subjektu údajů.“

Sama Světová banka zastává názor, že existence a fungování databází určených k posouzení úvěruschopnosti jsou nezbytné pro řádné fungování trhu a tržní ekonomiky¹. K otázce databází určených k posouzení úvěruschopnosti spotřebitele se také vyjádřila OECD, podle jejíhož názoru takové databáze zásadním způsobem zlepšují možnost přístupu spotřebitele ke službám (zejména finančním)². Fungování negativního registru žalobce je tedy nejen nezbytné pro řádné posouzení úvěruschopnosti spotřebitelů, ale zároveň slouží samotným spotřebitelům a společnosti jako celku.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že zpracování osobních údajů ze strany žalobce a jeho členů je pro ochranu jejich práv nezbytné ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ. K tvrzením žalovaného ohledně zásahů do soukromí subjektů se žalobce vyjadřuje níže.

Důkaz:

- stanovisko odboru bezpečnostní politiky MVČR k § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů ze dne 19. března 2013;
- stanovisko OECD o ekonomických důsledcích sdílení údajů o spotřebitelských úvěrech, říjen 2010 (veřejně dostupné) - překlad relevantních částí bude dodán na vyzvu soudu;
- stanovisko Světové banky – *Doing Business 2012* (veřejně dostupné) - překlad relevantních částí bude dodán na vyzvu soudu.

¹ Doing Business 2012, The International Bank for Reconstruction and Development / The World Bank, 2012, s. 3,

² The Economic Consequences of Consumer Credit Information Sharing, OECD, 2010, s. 32;

7. Ústavněprávní aspekty

Rozhodnutí žalovaného se v první řadě opírá o ustanovení čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Byť to výslovně neuvádí, jde zjevně o ustanovení čl. 10 odst. 3 Listiny, podle kterého *„Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě“*.

Z dikce uvedeného ustanovení vyplývá, že ústavněprávní ochrana je přiznána primárně proti zneužívání osobních údajů, přičemž neoprávněné shromažďování a neoprávněné zveřejňování jsou pouze určitými příklady možného zneužívání osobních údajů. Toto ustanovení však nelze vykládat jako ústavněprávní zákaz veškerého zpracování osobních údajů, ale pouze jako zákaz zneužití takových osobních údajů. Ze znění tohoto ustanovení a *contrario* vyplývá, že existuje i shromažďování osobních údajů oprávněné. Čl. 10 odst. 3 Listiny je třeba chápat jako ústavní licenci k vydání právního předpisu, který zpracování osobních údajů upraví a kterým je právě OchOsÚ. Zároveň je třeba konstatovat, že zásahy, proti kterým je subjektu údajů přiznána ústavněprávní ochrana, musí nabýt určité intenzity, aby se jednalo o „zneužívání“. K závěru, že ústavněprávní ochrana osobních údajů není neomezená, dospěl opakovaně i Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku sp. zn. 5 As 70/2009 a rovněž v rozsudku 5 As 57/2010.

V rámci výše uvedené ústavní licence jsou žalobce a jeho členové, v souladu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ, oprávněni zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu údajů, a to právě za účelem ochrany svých práv, zejména svého základního práva vlastnit a chránit svůj majetek, které vyplývá z článku 11 Listiny. Tato skutečnost byla mimo jiné potvrzena ve Stanovisku MVČR. Toto tvrzení žalobce je také potvrzeno v odborné literatuře, podle které mezi právem chráněné zájmy ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ bude: *„nepochybně k nejčastěji chráněným právům patří právo vlastnit majetek a s ním související právo na ochranu tohoto vlastnictví ve smyslu čl. 11 LPS [Listiny]“*.

Jak již žalobce uvedl ve svých Námitkách, zpracování osobních údajů v negativním registru žalobce je výkonem práva na ochranu vlastnictví podle čl. 11 Listiny a nemůže být tedy neoprávněným zásahem do práva subjektů podle čl. 10 Listiny. Žalobce je přesvědčen, že evidence subjektu údajů v negativním Registru FO SOLUS vůbec do jeho práva na soukromí ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny nezasahuje. Zásahem do jeho ústavního práva by mohlo být teprve neoprávněné předání třetí osobě, a to ještě pouze v případě, že by dosáhlo intenzity „zneužívání“. Právě proto, aby takovému zásahu předešel, požaduje žalobce po svých členech, aby dotaz do Registru FO SOLUS realizovali pouze se souhlasem klienta. Pokud klient tento souhlas udělí, nejde přirozeně o neoprávněný zásah, natož pak o zneužívání. Toto tvrzení žalobce je mimo jiné také potvrzeno ve Stanovisku MVČR.

Pro vysvětlení uvádí žalobce následující stručné shrnutí funkce jím provozovaného negativního registru:

- 1) Subjekt údajů – žadatel o úvěr v této souvislosti sdělí příslušnému členovi žalobce údaje o své úvěruschopnosti, včetně údajů o svých závazcích.

³ Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D. Zákon o ochraně osobních údajů, komentář. 1. Vydání. Praha: Nakladatelství C.H.Beck, 2012, 536 stran. ISBN 978-80-7179-226-0. s. 146,

- 2) A zároveň v této souvislosti žadatel udělí členovi žalobce dobrovolný a informovaný souhlas se zpracováním svých osobních údajů (spočívajícím mimo jiné ve vyhledání osobních údajů žadatele v negativním registru) a na základě tohoto souhlasu dojde k vyhledání osoby žadatele v negativním registru.
- 3) Následně mohou nastat v zásadě pouze následující situace:
- a. O žadateli nebude v negativním registru veden žádný záznam a z negativního registru tedy člen žalobce neobdrží o žadateli žádné informace; nebo
 - b. o osobě žadatele bude v negativním registru veden záznam, z něhož vyplývá, že žadatel nesplnil řádně a včas svůj závazek vůči některému z členů žalobce, a to v takové intenzitě (prodlení se zaplacením dvou pravidelných splátek po splatnosti nebo jakékoliv peněžité pohledávky po dobu delší než 30 dnů od splatnosti takové pohledávky), která vedla k záznamu žadatele do negativního registru.

Pouze v případě uvedeném v bodě 3) písm. b. výše, se člen žalobce na základě souhlasu subjektu údajů - žadatele dozví informace o platební morálce a úvěruschopnosti příslušného žadatele. V případě, že záznam obsahuje informace o žadateli shodné s informacemi poskytnutými členovi žalobce ze strany žadatele, jsou informace z negativního registru pouze prostým potvrzením skutečnosti, že žadatel neopomněl uvést řádně veškeré údaje o své platební morálce a úvěruschopnosti. Jen v situaci, že by záznam v negativním registru obsahoval údaje o žadateli, které sám žadatel nesdělil členovi žalobce, došlo by ze strany člena žalobce k obdržení jiných informací o žadatelově platební morálce a úvěruschopnosti, a to právě na základě souhlasu subjektu údajů - žadatele. Je však nesporné, že ani takové zpracování osobních údajů nemůže být v žádném případě považováno za „*neoprávněné shromažďování, zveřejňování nebo jiné zneužívání*“ osobních údajů žadatele.

Žalobce považuje přístup žalovaného, který se soustředí pouze na otázku podmínek zařazení subjektu údajů do Registru FO, ale zcela ignoruje otázku podmínek pro dotaz, za nesprávný a účelově selektivní. Podle názoru Žalobce jsou tyto záležitosti neoddělitelně spjaty.

Konec konců je třeba konstatovat, že naprostá většina subjektů údajů evidovaných v negativním Registru FO SOLUS tuto evidenci nevnímá jako protiprávní zásah do svých práv, neboť v této databázi je evidováno více než 800 000 individuálních fyzických osob. Jak žalovaný v Rozhodnutí sám uvádí, za celých osm let, co je žalobcem provozován online negativní registr fyzických osob, došlo pouze k dvěma případům, kdy osoby vedené v těchto registrech podaly proti žalobci a jeho členům stížnost k žalovanému s tím, že uplatňovaly své právo odvolat souhlas se zpracováním osobních údajů. A právě zpracování osobních údajů těchto osob je předmětem řízení o této žalobě a jí předcházejících správních řízeních.

Na nesprávnost ústavněprávních východisek žalovaného ukazuje i jeho úvaha, že: „*dle odvolacího orgánu lze pochybovat o souladu s ústavou, pokud by takovýto registr zahrnoval zapojení telekomunikačních operátorů či poskytovatelů energií, tedy poskytovatelů jiných, než přímých finančních služeb*“. Žalobce zdůrazňuje, že se jedná o negativní registr, tedy registr zahrnující pouze nesplácené pohledávky. Nesplácená pohledávka finančního charakteru má stejné vlastnosti a stejný význam, ať je její kauza jakákoli a předmět podnikání věřitele jakýkoliv.

V souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/97 je v tomto případě nutné zkoumat, zda jednomu základnímu právu (v tomto případě právu subjektu údajů podle čl. 10

Listiny) nebyla nedůvodně dána přednost před jiným základním právem (v tomto případě právem žalobce a jeho členů podle čl. 11 Listiny). Právě k takové nedůvodné přednosti se žalovaný v Rozhodnutí uchýlil, když tvrdí, že žalobci a jeho členům ve vztahu ke zpracování osobních údajů v negativním registru žalobce nesvědčí výjimka podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ, a to zejména s ohledem na právo subjektu údajů vyplývající z čl. 10 Listiny.

K tomuto žalobce uvádí, že při takové kolizi základních práv je nutné zkoumat, které z takových práv (zájmů) má z hlediska práva i společnosti vyšší hodnotu. Tento názor žalobce potvrzuje i odborná literatura⁴. Je samozřejmé, že z hlediska práva má vyšší hodnotu právo na ochranu vlastnictví podle čl. 11 Listiny, když vůči tomuto právu stojí „pouze“ tvrzené právo subjektu podle čl. 10 Listiny, který, ačkoliv porušil své povinnosti vyplývající mu z právních předpisů (tj. nesplnil své závazky vůči členovi žalobce), snaží se následně ještě „odstranit“ svůj záznam v negativním registru dlužníků.

Mimo jiné i s ohledem na existenci nesporného veřejného zájmu na posuzování úvěruschopnosti spotřebitelů i s využitím databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele, jak je vysvětleno níže, považuje žalobce za zřejmé, že je dán důležitý důvod pro to, aby shromažďování osobních údajů za účelem provozování negativních databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti, mohlo být prováděno i bez souhlasu subjektu údajů. V tomto případě tedy musí převážet právo na ochranu vlastnictví podle čl. 11 Listiny.

Na základě výše uvedených skutečností je nutné konstatovat, že žalovaný v rozporu s OchOsÚ a Listinou a tedy nesprávně dovodil, že s ohledem na ustanovení čl. 10 odst. 3 Listiny, nejsou žalobce a jeho členové oprávněni shromažďovat osobní údaje subjektu údajů v negativním Registru FO bez souhlasu subjektu údajů na základě výjimky stanovené v § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ.

Důkaz:

- *stanovisko odboru bezpečnostní politiky MVČR k § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů ze dne 19. března 2013.*

Nad výše uvedené žalobce uvádí, že sám žalovaný potvrdil žalobci aplikaci výjimky uvedené v § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ na zpracování osobních údajů ze strany žalobce a jeho členů, když potvrdil, že žalobce a jeho členové nepotřebují ke zpracování osobních údajů souhlas subjektu údajů. Toto potvrzení bylo obsaženo ve sdělení žalovaného sp. zn. LEG-6246/09-13/ZVA, v němž žalovaný jednoznačně uvedl, že: „*Negativní záznamy vztahující se k neplnění finančních závazků nevyžadují souhlas subjektu údajů*“. Aplikace výše uvedené výjimky (respektive výjimky podle čl. 7 písm. f) Směrnice 95/46) pro negativní registry dlužníků byla mimo jiné také potvrzena v článku 2.2 vyjádření č. 02312/09/EN WP164 pracovní skupiny WP29 zřízené na základě článku 29 Směrnice 95/46.

V Rozhodnutí žalovaný bezdůvodně popírá své předchozí stanovisko a uvádí, že výše uvedené sdělení žalovaného vychází z premisy, že databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti jsou upraveny alespoň v minimální podobě zvláštním zákonem. Takové tvrzení žalovaného je naprosto účelové, protože žádná taková premisa v předmětném stanovisku žalovaného uvedena není.

Žalovaný dále uvádí, že i výše uvedené vyjádření pracovní skupiny č. WP 164 vychází z uvedené premisy o nutnosti alespoň minimálního zákonného zakotvení negativních registrů

⁴ Srovnej Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D. Zákon o ochraně osobních údajů, komentář. 1. Vydání. Praha: Nakladatelství C.H.Beck, 2012, 536 stran. ISBN 978-80-7179-226-0. s. 147.

dlužníků, a to zejména s odkazem na vyjádření pracovní skupiny WP 29 nazvané Working Document on Blacklists – WP 65. Pokud žalovaný cituje dokument WP 65, uvádí žalobce, že tento dokument výslovně hovoří (jak je uvedeno i v citaci žalobce v Rozhodnutí) o „regulovaných blacklistech“, zatímco dokument WP 164 hovoří o registrech clientských informací, bez ohledu na to, zda jsou tyto registry regulovány či nikoli. Žalobce považuje proto vztah těchto dokumentů za nanejvýš vzdálený a právě proto, že činnost registrů clientských informací žalobce není regulována speciální právní úpravou, považuje za možné na ni aplikovat pouze vyjádření WP 164, ale nikoli WP 65.

Dále žalobce uvádí, že sám tehdejší ředitel odboru kontroly, JUDr. Jiří Maštalka, ve svém článku „Zpracování osobních údajů z pohledu práv správce“, uvedl, že aplikace § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ není pro negativní registry zcela vyloučena. Taková výjimka by měla být použita pouze jako důsledek porušení určitých povinností ze strany subjektu údajů. A právě o takové použití předmětné výjimky se v případě žalobce jedná. V tomto článku JUDr. Maštalka dále uvádí, že: *„Pro tento případ by tedy zřejmě bylo nutné vytvořit jisté, určitým způsobem zájmově (majetkově) propojené sdružení zúčastněných subjektů. Jeho existence by pak mohla výměnou osobních údajů plně legalizovat.“* Právě takovým zájmově propojeným sdružením je žalobce.

Závěrem žalobce uvádí, že v Rozhodnutí žalovaný odkazuje na právní názor inspektorky žalovaného RNDr. Kamily Bendové – nutnost souhlasu subjektu údajů se zpracováním osobních údajů, vyjádřený v rámci kontroly v červenci 2003 až únoru 2004. K tomuto žalobce uvádí, že tento názor je pro aktuální situaci zjevně irelevantní, neboť vycházel z dřívější právní úpravy, která omezovala uplatnění výjimky pouze na případy nezbytnosti k ochraně práv správce, ale, z dnešního pohledu nesprávně, neposkytovala výjimku pro ochranu práv, natož pak oprávněných zájmů, třetích osob. Tato právní úprava však byla s účinností po ukončení zmiňované kontroly změněna zákonem č. 439/2004 Sb. Právní názor inspektorky žalovaného RNDr. Kamily Bendové vyjádřený v rámci dřívější kontroly tedy mohl mít vliv pouze na očekávání žalobce vzniklá před touto kontrolou. Nemohl se však vztahovat na legitimní očekávání žalobce, které vytvořil žalovaný svým dalším sdělením (navíc se značným časovým odstupem, kdy v mezích došlo i k vývoji judikatury Soudního dvora Evropské Unie), ohledně možnosti zpracovávat osobní údaje subjektů údajů bez jejich souhlasu. Zůstává také otázkou, zda byl názor inspektorky žalovaného RNDr. Kamily Bendové správný. K aplikaci výjimky podle § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ, v tehdejší účinném znění, ke zpracování osobních údajů v negativních registrech bez souhlasu subjektu údajů se totiž vyjádřila na jednání konaném mezi žalobcem a žalovaným dne 23. ledna 2002, náměstkyně předsedy žalovaného, JUDr. Alena Kučerová, když tato souhlasila s názorem, že výše uvedená výjimka by se mohla použít i v rámci činnosti žalobce, protože jde o centrální databázi vytvářenou na ochranu práv správců (členů). JUDr. Kučerová zároveň souhlasila s tím, že tato databáze se nevyužívá k žádným jiným účelům, a proto není v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Nadto žalobce uvádí, že ačkoliv inspektorka žalovaného, RNDr. Kamila Bendová, v kontrolním protokolu ze dne 15. srpna 2005 došla k chybnému závěru o nutnosti souhlasu subjektů se zpracováním osobních údajů, sama v tomto protokolu dále uvedla, že subjekt údajů může požadovat likvidaci svých osobních údajů nejdříve až po splnění veškerých svých povinností vůči členovi žalobce. S ohledem na skutečnost, že Mgr. Lisenko doposud nesplnil veškeré své povinnosti vůči společnosti Home Credit a.s., nemůže se domáhat likvidace svých osobních údajů.

Z výše uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že žalovaný v Rozhodnutí v rozporu se OchOsÚ dospěl k nesprávnému závěru, že na zpracování osobních údajů ze strany žalobce a jeho členů se nepoužije výjimka uvedená v § 5 odst. 2 písm. e) OchOsÚ. Toto nesprávné právní posouzení je dalším z důvodů nezákonnosti Rozhodnutí.

Důkaz:

- sdělení žalovaného sp. zn. LEG-6246/09-13/ZVA;
- vyjádření pracovní skupiny WP29 č. 02312/09/EN WP164 (veřejně dostupné) - překlad relevantních částí bude dodán na výzvu soudu;
- vyjádření pracovní skupiny WP29 č. 11118/02/EN WP65 (veřejně dostupné) - překlad relevantních částí bude dodán na výzvu soudu;
- článek tehdejšího ředitele odboru kontroly žalovaného, JUDr. Jiřího Maštalky, *Zpracování osobních údajů z pohledu práv správce*;
- úředně ověřená kopie kontrolního protokolu ze dne 15. srpna 2005, sp.zn. CJ05710/05UOOU; a
- zápis z jednání na ÚOOÚ konaném dne 23. ledna 2002 a email od náměstkyně předsedy žalovaného, Aleny Kučerové, o souhlasu se zněním zápisu, adresovaný žalobci.

IV.**Ad 3 – Rozpor Rozhodnutí se základní zásadou činnosti správních orgánů, a to zásadou ochrany veřejného zájmu**

Rozhodnutí žalovaného je nezákonné také z důvodu jeho rozporu se základní zásadou činnosti správních orgánů uvedenou v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení je správní orgán povinen dbát, aby přijaté řešení (v tomto případě Rozhodnutí) bylo v souladu s veřejným zájmem.

Zájem na výměně informací o nesplácených závazcích spotřebitelů je nejen zájmem věřitelů na řádném plnění jejich povinností, ale především zájmem veřejným, na jehož základě jim tyto povinnosti byly vůbec nařízeny.

Pokud Žalovaný uvádí (v případě bank) „v tomto případě lze tento veřejný zájem považovat za odůvodněný, neboť u bank si klienti (veřejnost) ukládají svoje peněžní prostředky, a tedy zájem na ochraně majetku jak banky, tak klientů je zde velmi silný“, aplikuje tento veřejný zájem nejen nepřiměřeně úzce, ale také zcela neadekvátně a nesmyslně. Pokud by totiž byla znemožněna či v důsledku trvání na podmínce souhlasů a současně jejich odvolatelnosti výrazně omezena výměna informací mezi nebankovními subjekty na straně druhé, dojde k tomu, že subjekty údajů se budou moci u těchto nebankovních subjektů zadlužovat vícenásobně, což zpětně ohrozí i majetek bank. Pokud dojde k předlužení spotřebitele, je lhostejno, zda jeho závazky jsou tvořeny jen závazky u bank nebo i u nebankovních poskytovatelů úvěrů či telekomunikačních operátorů. Ochrana majetku banky by nijak nepřispěl stav, kdy by sice jejímu neplátcimu dlužníkovi již neposkytla úvěr žádná banka, ale získal by úvěr postupně od pěti, deseti či ještě více nebankovních subjektů, které by se nemohly navzájem informovat o jeho nesplácených závazcích.

V této souvislosti žalobce uvádí, že nelze opomenout roli finančních institucí, tedy i nebankovních poskytovatelů úvěrů, z pohledu jejich podílu na naplňování příjmové stránky státního rozpočtu, jakož i na makroekonomickém významu podpory spotřeby domácností cestou jejího financování.

Zároveň žalovaný zcela ignoruje zájem subjektů údajů (spotřebitelů) na tom, aby byla jejich úvěruschopnost odborně posuzována. V současné komplexní společnosti bohužel platí, že posouzení úvěruschopnosti spotřebitele je relativně obtížné. Proto také právní úprava vyžaduje, aby jej v zájmu spotřebitele učinil věřitel. Věřitelé se v praxi setkávají jak s jednáním podvodným, kdy spotřebitel své závazky úmyslně zamlčí, tak s prostými opomenutími, kdy

spotřebitel v dobré víře na své závazky zapomene, ale i s obvyčejnou neschopností spotřebitele posoudit, zda další zadlužení je pro něj ještě únosné. Stejně tak existují případy, kdy dlužník nehradí své závazky, přičemž opustí adresu, na které se jej věřitel marně snaží upomínat a následně na tyto své závazky zapomene. Pokud bude takovému dlužníkovi dána možnost se dále zadlužovat, nevyhnutelně bude směřovat k úpadku, který jej samotného zásadním způsobem ekonomicky poškodí. Je tedy v zájmu samotného spotřebitele, aby si informace vyměňovalo co nejširší spektrum věřitelských subjektů, aby tak bylo předcházeno jeho přijetí nepřiměřených závazků a případnému předlužení. V souvislosti s elektronizací státní správy a s tím souvisejícím zúžením rejstříku identifikačních údajů, např. na občanských průkazech, které jsou zohledňovány v rámci skoringového procesu ať již bankovních či nebankovních věřitelů, lze očekávat další zkomplikování schopnosti věřitelů dostát své zákonné povinnosti posouzení úvěruschopnosti žadatele s odbornou péčí. Význam jednoznačných pravidel pro naplňování a využívání úvěrových registrů je proto nanejvýš aktuální.

Stejně tak je prevence předlužení spotřebitelů i zájmem veřejným, neboť předlužení spotřebitelé znamenají nikoli nevýznamné společenské náklady vznikající v důsledku jejich pádu do sociální sítě a případného páchaní trestné činnosti.

Jak zájem spotřebitele, tak zájem společnosti na řádném posouzení úvěruschopnosti spotřebitele je ale nezávislý na tom, zda věřitel je či není bankou, stejně jako je nezávislý na tom, zda poskytuje služby čistě finanční či jiné. Předlužení spotřebitele způsobené několika desítkami nesplacených závazků vůči dodavatelům energií, poskytovatelům telekomunikačních či jiných služeb má pro spotřebitele a společnost stejné dopady jako předlužení způsobené nesplacenými úvěry – a to opět bez ohledu na to, zda jde o úvěry bankovní či nebankovní.

Existence veřejného zájmu na informacích obsažených v negativních registrech dlužníků byla mimo jiné jednoznačně potvrzena i v několika vyjádřeních orgánů veřejné správy, a to ve vyjádření Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 13. března 2013, Sdělení České národní banky ze dne 14. března 2013, Stanovisku MVČR a vyjádření Národního bezpečnostního úřadu ze dne 15.3.2013, č.j. 1601/2013-NBÚ/02.

Dalším důvodem nezákonnosti Rozhodnutí je tedy jeho rozpor se zásadou ochrany veřejného zájmu podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Důkaz:

- *vyjádření Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 13. března 2013;*
- *sdělení České národní banky ze dne 14. března 2013;*
- *stanovisko odboru bezpečnostní politiky MVČR k § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů ze dne 19. března 2013; a*
- *vyjádření Národního bezpečnostního úřadu ze dne 15.3.2013, č.j. 1601/2013-NBÚ/02.*

V.

Závěrečný návrh

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalobce tvrdí, že napadené Rozhodnutí vydané žalovaným trpí vadami, je nezákonné a proto navrhuje, aby nadepsaný soud vydal následující rozhodnutí:

- I. **Výroky č. I., II., III., IV., V., VI., VII., IX., X. a XI. rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 12. února 2013, č.j. INSP2-4684/12-38 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve lhůtě do 3 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

SOLUS, zájmové sdružení právnických osob
Marie Janšová, advokátka, v plné moci
i.s. Gabriela Prášková, advokátka